

Complot

‘Smoor-ver-lie...’ Wouk duwde zijn kunstgebit in zijn mond en grijnsde naar zichzelf in de spiegel. Moeizaam priegelde hij het bovenste knoopje van zijn overhemd weer los en schikte en schoof met het boord tot er een grijs plukje borsthaar zichtbaar was.

‘Je mag er best nog zijn, ouwe, en je weet het: vrouwtjes vallen op oud! Voorzichtig aanpakken... haar laten zien dat je nog heel vitaal bent...’ Wouk zuchtte. Hij draaide zich om in het badkamertje en leunde zwaar tegen de wastafelrand.

Hier, nu voor hem, had zijn rollator moeten staan. Glanzend, donkerblauw metaal, brede, uitnodigende handvatten, klaar om hem naar de kamer te begeleiden, of de gang op, voor een ommetje door het bejaardentehuis. Hij stak zijn hand uit en kon op de juiste hoogte het handvat haast voelen. De rollator was een deel van hemzelf, zijn ruggengraat, zijn benen. Zijn trots. Wouk gromde en streek nerveus over de borstzak van zijn overhemd.

‘Ik krijg je wel terug! Vandaag gaat het gebeuren! En zij zal me helpen!’

Hij deed een greep naar de steunbeugel aan de muur en trok zich er naartoe. Kwam even tot rust, perste daarna zijn elleboog achter de beugel, boog voorover en stootte de schuifdeur van de badkamer open. Vervolgens de drie onmogelijke stappen. Van de beugel in de badkamer naar het dressoir in de kamer: volledig ongesteund. Het moest toch een k  er verkeerd gaan.

Wouk perste zijn lippen op elkaar. Liet los. Zette een stap.

Ze heette Anja. Nee. Tanja. Anja was lang geleden. Dit was Tanja. T-anja.

Mooi meisje. Felblauwe ogen, guitige lach, slanke kuiten. Net Anja. En vlot en vrolijk, ook net als Anja. Ze w  s Anja. Reincarnatie bestond en zij was teruggekomen, voor hem, en deze keer zou hij haar niet weg laten kapen. Het was voorbestemd.

En ze zat precies op de goede plek, daar in de keuken. Ze was zijn behulpzaam radertje in zijn meesterplan.

Het dressoir kraakte onder zijn gewicht. Wouk grinnikte opgelucht en sleepte zich langs het gl  de bovenblad richting zijn kamerdeur. Halverwege staarde hij een poosje naar de lege plek naast zijn motorcrosstrofee  n. De foto van Anja, die hij op de MTS stiekem van haar had genomen, lag sinds de lente in een la. Hij keek wel uit, sinds hij wist wie zijn nieuwe overbuurman was. En terecht.

‘De vuile jatmoos!’

Wouk legde een klamme hand tegen zijn gloeiende wangen en probeerde zich de foto te herinneren. Zestig jaar lang had hij naar Anja gekeken, maar sinds kort liep ze aldoor over in Tanja. Hij wist niet meer wie de mooiste was.

Bij zijn kamerdeur rekte Wouk zich uit en gluurde door het kijkgaatje over de gang. De deur aan de overkant was open en daar zat hij. Bob Kaartmans. Wijdbeens in zijn relaxfauteuil, precies als op de MTS, zoals hij op de kantinebar kon hangen als hij grove moppen taptte. V  r Anja als eerste vrouw op de opleiding kwam en de ploert zich als een engel begon voor te doen. Wouks handen kneedden de deurknop.

‘Vuile, achterbakse... rat! Over en uit met jou!’ Opnieuw voelde hij aan zijn borstzak.

Vier dagen geleden had zijn ultieme plan zich ontvouwen. Hij stond bij Tanja in de keuken nootjes te knabbelen, toen zij ineens tegen een andere keukenassistent uitviel. Hoe die het in haar stomme kop kon halen om pinda’s over het gerecht van meneer Kaartmans te strooien. Hij was er allergisch voor,   n pinda kon al fataal zijn, zo allergisch was hij. Wouk had ogenblikkelijk naar de pinda’s in zijn hand gekeken en zijn vingers er stevig omheen gevouwen. ’s Avonds op zijn kamer had hij de nootjes zorgvuldig fijngehakt en het pulver in de borstzak van zijn overhemd gegoten.

Tanja was daarna een paar dagen weggeweest, maar vandaag werkte ze weer en hoefde hij alleen als vanouds met haar aan te pappen. Ze zou hem vast laten helpen met het klaarmaken van het eten. Vorige week had hij al eens jam in de yoghurttoetjes mogen scheppen. Ze was een schat. Dat hij achteloos zijn hand in zijn borstzak zou steken, zou haar niet eens opvallen.

Ineens raasden koude rillingen door Wouks lijf. Hij drukte zich tegen zijn deur en zijn oog tegen het kijkgaatje. Achter de stoel van Kaartmans zag hij zijn rollator. De contouren waren gruwelijk verminkt. De handvaten zaten veel te laag, en op het zitje lag iets, iets wits. Kaartmans graaide ernaar, bracht het naar zijn neus, snoot en wierp het terug. Wouk krulde zijn lippen.

‘Gore, vieze... Mijn rollator besmeuren waar ik bij sta! Jatten en besmeuren, dát kan je! Maar nu is het uit!’ Met een klap zwaaide hij zijn kamerdeur open. Kaartmans keek op.

‘Ik vermorzel je,’ hijgde Wouk.

‘Wat?’ Kaartmans draaide achter zijn oor aan zijn gehoorapparaat.

‘Weet u al wie ik ben?’ riep Wouk, ‘En krijg ik vandaag mijn rollator terug?’

‘Wat zeur je nou steeds over mijn rollator, man. Koop er zelf een! En waar moet ik een watje als jou nou van kennen?’ Wouk wuifde nijdig naar het welbekende antwoord en Kaartmans brulde een bulderlach over de gang.

‘U heeft hem gejat en u weet het, Kaartmans! Net zoals u háár jatte!’ siste Wouk. Hij omklemde de reling langs de muur en schuifelde briesend richting de lift. Kaartmans’ stem achtervolgde hem, hoe langer hoe kwader.

‘Háár gejat? Heb ik nu ook al een vrouw van je gejat? Nou istie mooi. Ik had maar één vrouw en nooit een ander. Een beetje respect zeg, voor mijn Anja! God hebbe haar ziel! Ze was alles voor mij! Mijn vrouw! De moeder van mijn zoons, mijn ziels...’

Verhit strompelde Wouk de lift in. Zijn handen waren rood van het knijpen om de reling, zijn heupen warm van het snelle voortgaan door de gang en zijn hart ging tekeer van inspanning en woede. Met een ongecontroleerde beweging sloeg hij tegen het knopje van de kelder. In de kelder was de keuken. Daar was Tanja.

‘Dag meneer Haaftink, wat gezellig, bent u er weer?’ Tanja zwaaide en huppelde lachend op hem af. ‘Wat zou u vandaag willen doen? Helpen vermicelli versnipperen?’

Ze rook naar bloesems, vandaag. Wouks knieën bibberden. Hij keek rond, zocht naar iets waar hij op kon leunen. Een rek, een stoel, een balie zag hij, maar alles stond te ver weg. Hij zuchtte en keek in Tanja’s vrolijke ogen. Misschien zou hem dadelijk bij de arm nemen, dat had ze vaker gedaan. Zij zou hem wel steunen.

‘Dag juffrouw Tanja,’ smoezelde hij.

‘O, u mag me geen juffrouw meer noemen, hoor.’

Hij fronste. Tanja schaterde het uit en liet hem de ring aan haar hand zien.

‘Ik ben eergister getrouwd, wat vindt u daarvan? Voortaan ben ik mevrouw!’

Het suisde in Wouks oren. Het tolde. Loodzwaar trok alles aan hem naar beneden. Houvast had hij nodig, zijn rollator had hij nodig.

‘Mevrouw?’ piepte hij. Ze giechelde.

‘Mevrouw Tanja Kaartmans,’ zei ze plechtig. ‘Weet u wel, die aardige kleinzoon van uw buurman? Vindt u dat niet mooi? O, wat staat u te wankelen. Waarom heeft u toch in hemelsnaam uw rollator weggedaan, meneer Haaftink. Meneer Haaftink?’ Weifelend reikte ze naar zijn arm.

Heftig schudde hij zijn hoofd, weerde Tanja ruw van zich af, schreeuwde. ‘Complot! Smerig complot! Bob Kaartmans! Vuile satan!’ Hij hijgde, maaide met een gebalde vuist door de lucht. Verspeelde zijn balans.

Hij klapte loodrecht naar beneden. Zijn hoofd sloeg tegen de tegelvloer, zwaartekracht duwde zijn kin tegen zijn borst. Terwijl pijn explodeerde in zijn lijf, proefde hij wat op zijn lippen.

Pinda.